

Tuhhandid, kes heitsid haua sângi,
Tuhhandid veel murre, leppi naal.
Hirno aiab surma, lippo tiwas —
Keik maism on fui ûks surno, saal.

Waggad waimud! ollete mo ümber?
Nâte keik jo taewas selgeste?
Ühte ainust heâltki andke pilwest —
Nâskord nähha meise üllesse!

Agga luffus seisab se kûlm tempel,
Guttm ei rági — haudas pimmedus.
Elo kûlwab ðisi meie ette,
Meie taffa nidab kadduwus.

Issa! et sa i tâhtedegi
Emalt ja fa liggi wallised.
Et sa kohhe, fui ma efsin, hûad,
Ring fui kulen, mo meest tallised,

Se mind töstab lahkumisse te peâl,
Qui surm terretamas hirmoga.
Hommikunne koit mo mele tulgo
Qui jáän ðhto nuttes maggama.

Urmsad, nago ðsel fu te, kâial
On need motted fest, mis mõdalâind;
Igga kohta paistab förgelt ðrra
Mis so woimus, mis so heldus teind.